
I. A. Krylov: Bogatin in poet

---

pravkar je sel na visoko smreko onkraj potoka in obnihal na samem vrhu, neslišno udarjaje s kreljutmi. Evo, zdajle jo je uprežal! Vrgel se je z drevesa — a tisti mah je profesor po blizskovo dvignil morilno cev.

Njegov strel je odjeknil med gozdnatimi bregovi. Sokol se je prevrnil v zraku in pal kakor kamen tik pod skalo. Njegova perot je v padcu ošinila čelo Rdečega Volka in kaplja njegove divje krvi je obrizgnila Minehahi beli život.

Veliki medicinik se je umaknil, ne da bi pogledal. Obesil je puško na ramo in šel. Dva vzkrika je čul... in pljuskanje ustrelenega ptiča, ki je iztrepetaval v tolmunu... in blazni dir Rdečega Volka, ki je skokoma bežal v tihotni les...

Manitu je izpregovoril!

(Konec prih.)

I. A. Krylov / Bogatin in poet

Naperil pravdo bogatinu je poet
in Zevsu prosil, da se zanj zavzame.

Oba pozvali so v pravice hrame.

Prišla sta: eden suh in bled,
na pol obut, na pol odet;
ves v zlatu drugi in z ošabnostjo prevzet.

— «Usmili se, Olimpa samodržec,
oblakov ti poditelj, gromovržec!»
kriči poet, «oj, česa kriv sem pred teboj,
da od mladosti kruta me Fortuna bije,
da nimam žlice, nimam domačije
in moje vse — so samo fantazije?

A tekmeč moj
brez uma in zaslug v palačah kakor bog
obkrožen od častivecev krog in krog,
v razkošju in udobju debeli.»

— «Mar to nič ni,
da pozni vek poznal bo liro tvojo?

A njega,» Jupiter odgovori,
«ne le pravniki, — vnuki pomnili ne bojo.
Mar nisi sam za delež slavo si izbral?
A njemu sem sveta dobrin do smrti dal.
No, vedi, če bi on stvar bolje razumel,
in njega umu bi čutiti bilo dano,
kako je majhen proti tebi on pred mano,
on bolj od tebe nad usodo bi rohnal.»

(Iz ruščine preložil B. Vdovič.)
